

1

Alles was hier hetzelfde, maar toch anders. Hier stond ook een straatnieuwsverkoper bij de ingang, maar deze keek hem bijna vijandig aan. Daarna had je de servicebalie en een inpaktafel. Op de grond lagen pallets met zakken tuinaarde en stonden emmers met bloemen uitgestald. Ze maakten een futloze indruk, maar dat kon ook projectie zijn. Er hing een bord met handgeschreven advertenties en oproepjes aan de muur. Bestond dat nog? Verbaasd las Jip een paar briefjes.

Computercursus aan huis

Nest kittens – gratis af te halen

Schoonmaker gezocht

Schoonmaker aangeboden

Die twee kun je tegen elkaar wegstrepen, dacht hij.

Het was de eerste keer dat Jip weer boodschappen ging doen. De eerste keer dat hij überhaupt weer in zijn eentje de deur uit ging. Hij vond het te pijnlijk om naar zijn vaste Albert Heijn op de Nachtegaalstraat te gaan. Dat was de Albert Heijn van

Pieter en hem. Daarom was hij nu hier, op de Amsterdamsestraatweg. Aan de andere kant van zijn huis, in een stuk van Utrecht waar hij niet vaak kwam, hoewel het in feite om de hoek was. Waarom was hij hier nooit eerder geweest? Omdat ik niet van verandering hou, dacht Jip. Hoe ironisch.

Hij pakte een mandje en ging de klapdeurtjes door. De groenteafdeling was hier veel groter. Dat zou Pieter gewaardeerd hebben. Jip zag hem voor zich: Pieter die onvermoeibaar in elke 'eetrijpe' avocado kneep, ook al zou het voor ieder weldenkend mens na vijf stuks duidelijk zijn geweest dat het allemaal geen zin had. Maar Pieter ging altijd de hele bak door, rasoptimist die hij was. En dan te bedenken dat Jip zich daar altijd aan geërgerd had!

Een snik klom vanuit zijn maag naar zijn keel, maar hij slikte hem weer in. Dit was nou precies niet de bedoeling. Hij haalde diep adem. Wat stond er ook alweer op zijn lijstje? Hij viste een papiertje uit zijn broekzak, dat hij onderweg al helemaal verfrommeld had. Een handgeschreven boodschappenlijstje, maar hij had zich bij de ingang wel verbaasd over dat ouderwetse bord met advertenties. Niet zo consequent. Hij moest om zichzelf lachen. Pieter zou er ook om gegrinnikt hebben, maar Jip kon het hem niet vertellen. Een vreemd geluid ontsnapte aan zijn keel. Daar was hij dan: de eerste snik. Ophouden. Boodschappen doen. Niet nadenken.

- *Broccoli*

Broccoli? Stond dat op zijn lijstje? Hij hoefde met niemand op de wereld meer rekening te houden. Hij kon zich overgeven aan zijn diepste verlangens. En hij was uitgekomen op broccoli.

Ze hadden trouwens niet eens broccoli. Of keek hij verkeerd? Jawel, toch wel. Voorverpakt per twee stronken, veel

te veel voor iemand alleen. Weer een snik, maar nu iets langer. Jip pakte de kleinste verpakking en legde hem in zijn mandje. Hij voelde zijn wangen nat worden. Ja, hij stond te huilen. Vreemd, hij maakte zich altijd druk om wat mensen van hem dachten, maar nu kon het hem niet schelen. Misschien omdat huilen nobel overkwam. Mensen zouden er waarschijnlijk een mooi verhaal bij verzinnen. Zolang er maar niemand kwam vragen wat er aan de hand was. Hij kalmeerde weer.

- *Aardappels*

Die konden niet ver weg zijn. Hij liep op een koeling af. Van aardappels bestonden er wel eenpersoonsverpakkingen. Minuscule zakjes waren het, bijna net zo duur als een portie voor twee personen, alsof singles gestraft moesten worden. Hij stelde zich voor hoe hij straks alleen in de keuken zou staan en dit armetierige handje aardappels in de pan zou kieperen. Alsnog zou hij ze niet op krijgen, hij at amper meer.

Hij legde de aardappels in zijn mandje. Naast de broccoli's leek het zakje nog mieziger dan in het schap. Opeens moest hij hardop lachen. Van een grote verpakking werd hij verdrietig, van een kleine ook. Met zijn mouw veegde hij zijn gezicht droog. Het begon nu toch een beetje gênant te worden. Snel gooide hij nog twee – twéé! – vegaschnitzels in zijn mandje en draaide zich om.

Hoe verder hij de winkel in liep, hoe meer hij het gevoel kreeg dat de ingang zich voorgoed achter hem gesloten had. Hij keek achterom in de hoop op een streepje daglicht, voor zover er überhaupt daglicht was op deze sombere februaridag, maar het enige wat hij zag waren lange, vaal verlichte schappen. Hij had naar de markt moeten gaan, maar de markt was ingewikkeld. Je moest er opletten wanneer je aan de beurt was, en die beurt nog opeisen ook. En dat kraam na kraam.

En stel je voor dat je je zou vergissen, of erger nog: dat iemand zou voordringen. Nee, de markt kon hij alleen aan met Pieter erbij.

Het was nu een week geleden dat Pieter bij hem was weggegaan. Of dat was eigenlijk een eufemisme. Pieter had hem gedumpt. 'Ik wil het uitmaken,' had hij gezegd, en nog geen uur later was hij vertrokken. Hij had een weekendtas gepakt en was op de trein gestapt, naar Berlijn, of all places. 'Ik app nog wel over de spullen.'

In de weken ervoor had Jip wel gemerkt dat Pieter stiller was geworden. Afstandelijker ook. Maar dat had hem niet voorbereid op deze 9/11 van de liefde. Pieter had het helemaal in stilte voorbereid. Niks gevraagd, niks gezegd, maar eenzijdig een besluit genomen.

Jip had gehuild, geschreeuwd, gesmeekt. 'Geef dan in elk geval een reden!' had hij gevraagd.

'Het is op, ik wil gewoon iets anders.'

'Maar als ik nou verander?'

'Dat is het niet, Jip. Het spijt me, het is echt over.'

'En de cruise dan?' had Jip gevraagd. De Sundance-cruise die hen over een paar maanden over de halve wereld had moeten voeren. De cruise die Jip als een huwelijksreis zonder huwelijk had gezien.

'Jip, we kunnen moeilijk samenblijven voor een crúise.' Het was in Pieters mond opeens een vies woord geworden. Ook hun cruise zou hem niet tegenhouden.

De deur was in het slot gevallen en er had een stilte in huis geklonken alsof de wereld was opgehouden te bestaan. Als een foetus had Jip op de grond gelegen, misschien wel een uur. Toen had hij Guus gebeld, zijn oudste en beste vriend. In plaats van een zin had hij een soort oerkreet geproduceerd. Guus was meteen op de fiets gesprongen om Jip op te halen.

Pas bij Guus thuis had Jip voor het eerst hortend en stotend zijn verhaal gedaan. Guus had af en toe een kopje thee gezet en tissues aangereikt. Daarna had hij een luchtbed voor Jip opgeblazen en een plankje vrijgemaakt voor de spulletjes die hij had meegenomen. Jip mocht zo lang blijven logeren als hij wilde. Al om negen uur was hij van pure uitputting in slaap gevallen.

De dagen erna waren ze binnengebleven, op af en toe een wandelingetje na. Overdag zaten ze vooral achter hun laptop te werken. Guus voor De Scribent, het onderzoeksplatform waar hij voor schreef. Jip om websites te bouwen, maar er kwam amper iets uit zijn handen. Eindeloos checkte hij zijn telefoon, maar een levensteken van Pieter bleef uit. 's Avonds zorgde Guus voor eten, dat Jip niet aanraakte, en zette hij tv-programma's op, waar Jip niets van meekreeg. Langzaam namen de huilbuien iets in frequentie af.

Zo was er een week voorbijgegaan. Maar Jip kon natuurlijk niet voor eeuwig bij Guus blijven schuilen, hoe geduldig en gastvrij die ook was. En daarom liep hij nu in deze supermarkt. Hierna zou hij voor het eerst weer naar huis gaan en voor het eerst weer voor zichzelf koken. 'En daarna kom je gewoon nog maar weer een nachtje logeren,' had Guus gezegd. *'Baby steps!'*

Opeens viel hem de muziek op.

It's gonna be

It's gonna be

A lovely

daa

aa

aa

aa

aaay

God, wat haatte hij dat nummer. Bestond er iets deprimerenders dan vrolijke muziek? Wat was het toch ook verschrikkelijk om in een Albert Heijn te zijn. Daar was Pieter maar mooi aan ontsnapt met z'n nieuwe leven. In Berlijn h d je niet eens Albert Heijns.

Berlijn. Jip zag een oud appartement voor zich, met torenhoge plafonds vol ornamenten en een grote marmeren schouw. Pieter lag in een enorm bed met witte lakens. Ochtendzon viel door de ramen. Een afgetrainde Duitse jongen in een strakke onderbroek stond een ei voor hem te bakken. Ze hadden de hele ochtend seks gehad en na het ontbijt zouden ze het nog een keer doen. En in de middag w  r.

Het was niet een beeld dat Jip stap voor stap bij zichzelf opriep. Het was er opeens, onvrijwillig, in al zijn volledigheid. Met bevende hand pakte hij een pak hagelslag. Het was alsof hij een sambabal vasthad. Maar wacht, Pieter at altijd hagelslag. Zelf hield Jip helemaal niet van zoet. Hij zou nooit meer hagelslag hoeven kopen. Die ook nooit meer geïrriteerd van de grond hoeven vegen.

Berlijn kwam weer boven. Daar at Pieter opeens ook geen hagelslag meer, maar een eitje op zuurdesembrood. Hij had die jongen natuurlijk ontmoet in een bar. De jongen kwam nu haarscherp in beeld. Hij had lichte ogen en geblondeerd haar, op het gelige af. Hij droeg een spijkerjasje, wat hem nog stond ook, en een veel te strakke spijkerbroek. Pieter had er zijn ogen niet van af kunnen houden. Hij had de jongen ingepakt, zoals hij Jip ook ooit had ingepakt. Na een paar biertjes had de jongen voorgesteld om een Uber naar zijn huis te nemen. Heette het in Duitsland juist ook Uber, of juist niet? Even later gleden ze door de nacht, over gigantische allees, naar het allerhipste buurtje, waar de jongen woonde in z'n onmogelijk romantische appartement. Op de achterbank van de taxi waren ze al aan het zoenen en op de trap omhoog nog steeds.

Halverwege had de jongen z'n spijkerjasje al uit en nog een verdieping hoger ook zijn shirt.

Nog voor ze de deur achter zich hadden dichtgetrokken, was Pieter al op zijn knieën gevallen en had hij zijn gezicht in het kruis van die veel te strakke broek geduwd. Haast nooit had hij Jip willen pijpen, maar deze jongen zoog hij alsof zijn leven ervan afhing.

Er wilde iemand bij. Een oudere vrouw, die hem achterdochtig aankeek. Jip was natuurlijk niet de enige in de wereld die hagelslag wilde kopen. Of eigenlijk juist geen hagelslag. Hij stond in de weg. Hoelang doolde hij al rond in deze winkel? Hij moest door. Wat stond er nog meer op zijn lijstje?

- *Yoghurt*

Mijn god, hij wist echt niet hoe hij van het leven moest genieten! Maar hij wist ook niet wat hij dan wel moest kopen. Hij deed een halve liter yoghurt in zijn mandje en liep naar de uitgang.

Jip was ook met Pieter in Berlijn geweest. Werkelijk ieder stoffig museum dat de stad maar rijk was hadden ze aangedaan. Jip kon er alleen zichzelf de schuld van geven. Het Egyptisch Museum, het Historisch Museum, het Pergamon, de Alte Nationalgalerie... alsof ze zelf antiek waren geweest.

Waarom waren ze niet gewoon naar een club gegaan, in een oud DDR-gebouw? Zo'n technoclub waar je bijna niet binnenkomt. Het zou ze heus wel gelukt zijn. Ze waren jong, ze waren knap, ze waren gay. Die clubs bestónden voor hen. Maar Jip had gekozen voor mummies en oude meesters.

Pieter was veel avontuurlijker dan hij. Maar in plaats van zich daaraan op te trekken had Jip juist geprobeerd om Pieter saaier te maken. Was het gek dat Pieter hem had verlaten? Nu

kon hij eindelijk naar de Berghain. Met die geblondeerde jongen. Of met een andere, nog veel knappere. Of misschien wel met een hele groep. Daar kon je seks met iemand hebben terwijl iedereen gewoon stond toe te kijken. Hele orgies werden daar gehouden. Zou Pieter dat leuk vinden? Ze hadden het er nooit over gehad. Ze hadden sowieso nooit over seks gepraat.

Hij maakte zich een vage voorstelling van een Berlijnse club. Hij zag kettingen aan de muren, slings aan het plafond. Zou Pieter daar al geweest zijn? Waarom had hij anders voor Berlijn gekozen? Zou hij al iemand geneukt hebben? Of zou hij zich laten neuken? Nu opeens wel?

Hij ontmoette Pieter aan het einde van zijn studententijd, toen hij zich er al min of meer bij neergelegd had dat hij zijn hele leven vrijgezel zou blijven. Of eigenlijk ontmoette Pieter hém. Jip hing aan de bar op een feestje van zijn studievereniging, toen hij Pieter in de gaten kreeg. Een achtenhalf, vond Jip meteen. Hij zag zichzelf als een zeven, dus dit kon hij vergeten. Maar deze onbereikbaar mooie jongen keek een paar keer nadrukkelijk zijn kant op. Hij had sluik bruin haar en donkere, bruine ogen. Een jongen die als kind op een pot chocoladepasta had kunnen staan. Hij was iets kleiner dan Jip, tenger gebouwd. De mouwen van zijn T-shirt had hij opgestroopt en om zijn pols had hij een leren touwtje.

Weer een blik en nu kwam hij op Jip afgelopen.

‘Vind je het heel erg als ik met een cliché open? Ik kan even niks anders verzinnen,’ zei hij.

‘Dat is al mislukt, geloof ik,’ zei Jip.

‘Shit. *Story of my life*. Dan maar iets drinken? Ik ben Pieter, en jij?’

‘Jip.’

‘Jip. Leuke naam. Jip en Pieter. Of Pieter en Jip? Wat loopt beter, vind jij?’

Die nacht lagen ze bij elkaar in bed. Ze zoenden zo lang en hard dat Jip nog de hele week pijn aan zijn tong had. En Pieter blééf. Hij bleef de volgende dag, en die daarop, en die daarop. Hij ging naar zijn kamer om z'n toilettas te halen, maar hij kwam meteen weer terug naar Jip. Van de ene op de andere dag was Jip de helft van het duo Pieter en Jip geworden.

Eerst voegden ze hun spullen samen, toen hun vrienden. En toen Pieter een halfjaar niet meer op zijn eigen kamer was geweest, besloten ze samen een huis te zoeken.

Voor het eerst in zijn leven voelde Jip zich niet alleen compleet, maar ook normaal. Altijd was hij buiten de boot gevallen. De hele wereld was ingericht op stelletjes of op stelletjes met kinderen. Maar in elk geval niet op singles en al helemaal niet op homo's. Met een vriend aan zijn zijde voelde Jip zich paradoxaal genoeg minder homo dan toen hij nog alleen was geweest. Daarvoor had hij nog enige drang gevoeld zich als gay te presenteren – hoe zou hij anders ooit een gelijkgestemde moeten vinden? Maar nu hij een relatie had, leek zijn homoseksualiteit een bijkomstigheid. Jip en Pieter gingen niet naar gaykroegen. Ze stonden niet in kleine zwembroekjes op een boot te dansen tijdens Pride – ze gingen niet eens kijken. Ze gingen niet naar de sportschool. Ze gingen niet naar Gran Canaria. Ze deden het niet met anderen. Ze hielden zelfs niet van musicals. Wat de gemiddelde hetero ook maar dacht dat homo's deden, Jip en Pieter deden het niet. Ze zaten samen op de bank met een kopje thee en een aflevering van *The X-Files* op Netflix. Was hij maar eerder wakker geworden. Was hij maar eerder van die bank af gekomen.

Hij liep naar de kassa's en scande zijn boodschappen. Op het pinapparaat verscheen het totaalbedrag. Te laat realiseerde hij zich dat hij betaalde van hun gemeenschappelijke rekening.

2

‘Ramon is weer terug uit de Ardennen,’ zei Guus. ‘Hij heeft late dienst in de Torenkamer. Hij vraagt of we bij hem aan de bar komen hangen.’

Jip kon niet wachten om Ramon weer te zien. Het was fijn dat Guus hem zo goed opgevangen had, maar hij bleef op een bepaalde manier altijd een beetje gereserveerd. Je wist nooit precies wat er schuilging achter zijn grote waterige ogen. Ramon was het tegenovergestelde. Soms leek het wel of hij alles wat in hem opkwam eruit flapte. Jip zat daar zelf ergens tussenin. Misschien dat ze daarom zo’n goed team waren met z’n drieën.

Door een bijtende kou liepen ze van Guus’ huis naar het centrum. Het was zaterdagavond en overal waren de cafés en kroegen afgeladen, maar de straten waren bijna verlaten. Guus had een muts over zijn halflange haar getrokken. De blosjes op z’n wangen waren nog roder dan normaal. Hij had wel iets weg van een kostschooljongen.

De Torenkamer was geheel opgetrokken uit glas, staal en beton, zo te zien in de jaren negentig. God wist welk historisch pand ervoor had moeten wijken en waarom deze vierkante doos de Torenkamer heette. Het was zo’n typisch overgesubsidieerd maar toch in geldnood verkerend zalencomplex, waar matig bezochte cursussen en voorstellingen gegeven werden.

In het café kwam bijna niemand, op een enkele cursist dans-expressie na. Je moest ook maar net weten dat het bestond, want het was diep in het gebouw weggestopt, als een koningsgraf in een piramide.

Nooit zouden Jip en Guus er een voet binnen hebben gezet als hun vriend Ramon hier niet werkte. Ramon was beginnend regisseur. Nog niet zo lang geleden afgestudeerd aan de filmacademie en nu bezig zijn eerste projecten van de grond te tillen. Hij had zwart haar, indringende groene ogen en een charmante lach waarmee hij veel van mensen gedaan kon krijgen. Dezelfde lach waarmee hij Jip en Guus begroette nu ze zijn bar binnenstapten. Ramon was zichtbaar in zijn element, een rode theedoek ironisch over zijn schouder gedrapeerd.

Hij kon het nog ook. Hij tapte twee biertjes met een perfecte schuimkraag en zette ze met zoveel schwung op de bar dat Jip zich afvroeg of die theatrale theedoek bij nader inzien toch niet gewoon functioneel was.

‘Nou, jongens, vertel,’ zei Ramon. ‘Hoe is-ie nu?’

‘Met mij goed,’ zei Guus.

‘En met onze patiënt?’ Ramon keek naar Jip. Hij vroeg het pesterig en liefdevol tegelijk, zoals alleen hij dat kon.

‘Het gaat,’ antwoordde Jip.

‘Wel iets beter al, hoor,’ zei Guus. Het was Jip niet duidelijk of Guus dit meende of dat het wishful thinking was.

Ramon schonk voor zichzelf een glas cola in. ‘Heb je nou al iets van Pieter gehoord? Weet je al waarom hij is weggegaan?’

‘Nee, ik heb nog niks gehoord.’

‘Wat bizar! Hij heeft echt níks van een reden gegeven?’

‘Alleen dat hij iets anders wilde.’

‘En jullie spullen?’

‘Zijn broer heeft afgelopen week z’n kleren en wat boeken opgehaald.’

‘Maar jullie hebben toch ook heel veel dingen samen? Wat is daar dan het idee van?’

Jip scheurde z’n bierviltje doormidden. ‘Die hoeft hij helemaal niet meer.’

‘O. Nou, dat is beter dan dat hij alles inpikt, toch?’

‘Nou... alle dingen die we samen hebben gekocht en uitgezocht – hij hoeft er helemaal NIETS van te hebben. Alsof hij geen enkele herinnering meer aan me wil.’

Jip stond op het punt om in huilen uit te barsten, maar Ramon was het type dat iemand in die situatie doodleuk tegensprak.

‘Herinneringen hoeven natuurlijk niet altijd aan spullen verbonden te zijn, hè?’

Het antwoord kalmeerde Jip nog ook.

‘Wat zou je nu dan het liefste willen, eigenlijk?’

‘Wat zou ik willen? Dat ik wakker word en dat het allemaal een nachtmerrie blijkt te zijn! Dat Pieter weer voor de deur staat en zegt “Het spijt me zo, ik heb me zo vergist” en dat we elkaar huilend in de armen vallen. Ik wil gewoon m’n oude leven terug!’

Jip zag dat Guus en Ramon een blik van verstandhouding met elkaar wisselden.

‘Wat?!’

‘Ik snap het op zich,’ zei Ramon. ‘Maar ben je niet ook bóós?’

‘Boos... Nee, ik weet het niet... Zou dat moeten?’

Ramon keek hem aan. Zijn ogen vernauwden zich, wat hem iets katachtigs gaf.

‘Zou het met seks te maken kunnen hebben?’

Ook weer typisch Ramon om dit zomaar te droppen.

‘Wat? Hoe bedoel je?’

‘Is dat zo’n gekke gedachte? Ik bedoel: hoe was de seks?’

“Hoe was de seks?”

‘Ja, tussen jullie dus.’

‘Ja, dat snap ik, ja. Eh, ja, jezus, weet ik veel. Wat is dat voor vraag?’

‘Nou, jullie waren zeven jaar samen, toch? *Correct me if I’m wrong*, maar meestal is de seks na zo’n lange tijd niet meer zo heel spetterend. Als er überhaupt nog seks is...’

Jip nam ontwijkend een slok van zijn bier, maar Ramon kwam pas net op gang.

‘Ik bedoel: was dat zo? Hadden jullie nog seks?’

‘Eh, nou, eh...’

‘Heel avontuurlijk kan het in elk geval niet meer geweest zijn, *right*?’

‘Misschien niet, nee.’

‘Terwijl: jullie zijn allebei nog superjong. Dus misschien dat Pieter denkt: ik wil nog iets uit het leven halen. Alleen weet hij niet hoe hij dat met jou moet bespreken, want jij slaat altijd helemaal dicht als het over seks gaat.’

‘Hoezo sla ik nou opeens weer dicht als het over seks gaat?’

‘Is dat niet zo?’

‘Nou, weet ik niet. Jij bent de hele tijd aan het woord.’

‘Hahaha, oké, nou, nogmaals dan: hoe was de seks?’

Jip hoopte dat er eindelijk eens iemand iets kwam bestellen of hem op andere manier respijt zou geven, maar dat gebeurde niet. Van Guus hoefde hij ook geen hulp te verwachten.

‘Jaaaaa?’

‘We hadden heus weleens seks.’

‘Wat is “weleens” dan? Een keer per week? Een keer per maand? Een keer per jaar?’

‘Nou eh, ergens daartussenin. Weet ik veel! Soms iets meer en soms iets minder.’

‘En wat deden jullie dan?’

‘Ja, jezus, gewoon!’

‘Gewoon?’

‘Ja, gewoon!’

‘Hmm.’ Ramon nam de theedoek van zijn schouder en begon een schoon wijnglas op te poetsen. ‘Jij bent wel echt heel erg vanilla, of niet?’

‘Vanilla?’

‘Ja, ken je dat woord niet? Huisje-boompje-beestje-seks. Of nee, juist niet beestje, hahaha. Gewoon, vanilla! Het tegenovergestelde van kinky.’

‘Softe seks,’ vulde Guus aan.

‘O, zo,’ antwoordde Jip. ‘Dan ben ik wel vanilla, ja.’

Ramon keek Jip meewarig aan, alsof hij had gezegd dat hij voetschimmel had.

‘En jullie deden ook nooit dingen met andere mensen?’

‘Nee.’

‘Ook nooit over gehad?’

‘Nee, ik vind: als je een relatie hebt, dan ben je gewoon met elkaar en dan doe je het met elkaar en daarmee basta. Anders dan wordt alles onduidelijk en verwatert alles en voor je het weet... Eh...’

Iedereen dacht het, Ramon zei het: ‘... ben je uit elkaar. Ja, terwijl: nu gaat het echt super tussen jullie. Kijk, weet je wat het is... ik zeg niet dát het zo is, maar ik kan me dus voorstellen dat Pieter dacht: ik wil weleens wat verder kijken. Ik wil het weleens met iemand anders doen. Ik wil weleens iets totaal anders met iemand totaal anders doen. Ik snap trouwens niet dat jij dat zelf niet wilt.’

‘Ik vind dat een beetje spannend, denk ik.’

‘Ja, dat is *the point* hè? Nog een biertje?’

Ramon tapte nieuw bier. Deze keer nam hij er zelf ook eentje.

‘Het ergste,’ zei Jip, ‘vind ik nog wel dat ik niet weet hoe het nu met onze cruise moet.’

‘Dat vind je het ergste?!’ zei Ramon.

‘Ja, hij is geboekt en betaald. Ik kan hem niet meer annuleren.’

‘Dan ga je toch lekker in je eentje?’

‘In mijn ééntje?!’

Guus moest lachen. ‘Je hebt het wel tegen Jip, hè, Ramon? Jip durft niet eens alleen naar de markt.’

‘Dus? Voordat Pieter er was deed Jip toch ook dingen in z’n eentje?’

Hij keek weer naar Jip, die zijn bierviltje steeds verder versnipperde.

‘Je was ook wel heel erg Siamees met Pieter. Het lijkt me juist wel gezond als je een tijdje alleen bent. Ga lekker een hobby zoeken! Of een cursus doen.’ Hij wees naar een muur met posters. ‘Heb je ons aanbod al bekeken?’

‘Ik wil niet op een cursus!’ snauwde Jip. ‘En al helemaal niet...’ Hij was zich opeens bewust van de cursisten in de bar en maakte zijn zin niet af.

‘Het was ook meer bij wijze van spreken, Jip. Alles wat ik zeg, is dat dit misschien allemaal met een reden gebeurt en dat het misschien niet zo erg is als je even alleen bent.’

‘En alles wat ik zeg, is dat ik niet in mijn eentje op die fucking cruise wil. Het had een romantische vakantie moeten zijn, niet een of andere zelfhulpreis!’

‘Ik heb ook al aangeboden om mee te gaan, hè,’ zei Guus.

‘Nogmaals: het had een romántische vakantie moeten zijn,’ zei Jip. Hij wilde nog meer zeggen, maar het ging niet.

‘Ik snap het,’ zei Ramon. ‘Wanneer was die cruise ook alweer?’

‘In september,’ antwoordde Guus voor Jip.

‘Kijk het gewoon nog even aan. Misschien komt er nog iemand op je pad. En mag ik je ondertussen een goeie raad geven?’

‘Volgens mij doe je niet anders.’

‘Ga gewoon eens lekker met een paar mensen naar bed. Zet de luiken open. Verbreed je horizon.’

Nog voor Jip kon reageren, kwam een cursiste naar de bar zwieren. Ze droeg een gehaakt gewaad, dat mogelijk het product was van een eerder gevolgde workshop.

‘Haaai Ramon, mag ik nog een muntthee?’ vroeg de vrouw. Ramon gaf haar een glas heet water met een enorme bos takken erin, legde een berg koekjes, suikerklontjes en zakjes honing op een schoteltje en gaf de vrouw er zelfs een knipoog bij. ‘Ik schrijf hem weer op!’ zei hij, en hij zette routineus een krabbel op een van de notitieblaadjes die naast zijn kassa lagen. Jip wist nu heel zeker dat de theedoek over Ramons schouder geen ironisch statement was.

‘Hoe ga je het eigenlijk met jullie huis doen?’ vroeg Ramon nadat de cursiste weer was weggedanst.

‘Dat weet ik niet. Ik kan er in elk geval niet alleen blijven wonen, dat is te duur.’

‘Kun je er niet iemand bij nemen? Een kamer verhuren?’

‘Maar ik wil niet met een wildvreemde wonen! Ik wil er sowieso niet blijven wonen, ik ben er pas één keer terug geweest. Ik word er gek!’

‘Verhuizen dan dus.’

‘Ja, maar waarheen? Ik heb niet zomaar een ander huis. En ik weet niet of ik dat kan, helemaal op mezelf wonen.’

‘Hij wil niet alleen wonen en hij wil niet met iemand anders wonen,’ vatte Guus samen.

Ramon had al een plan. ‘Maar het is toch superduidelijk wat wij moeten doen? Ik ben helemaal klaar met Utrecht. Ik woon hier al bijna zeven jaar! Het is gewoon een dorp. Dat verstikkende, dat benauwde. Iedereen kent elkaar. Iedereen roddelt over elkaar. Iedereen heeft het met iedereen gedaan.’ Hij keek met een schuin oog naar Jip. ‘Nou ja, behalve Jip dan. Anyway, we moeten hier weg. Als we ooit nog wat willen

bereiken in ons leven, moeten we naar Amsterdam.'

In de huidige setting viel er weinig tegen deze woorden in te brengen.

Guus herhaalde het kernwoord. "We?"

'Ja, wé! We gaan natuurlijk niet zonder jou, Guus. De Scribent zit toch ook in Amsterdam? En sorry dat ik het zeg, maar jij bent hier ook een beetje aan het wegwijnen als een verstokte vrijgezel. In Amsterdam kom je misschien eindelijk ook een keer iemand tegen.'

'Voor mijn werk zou het zeker handig zijn,' zei Guus droog.

'En Jip, jij gaat er nooit bovenop komen als je hier in je verdriet blijft zwelgen. We moeten dóór.'

'Kijk,' vervolgde Ramon. 'In m'n eentje ga ik nooit iets vinden. En als het al zou lukken, dan is het veel te duur. Dus waarom proberen we het niet met z'n drieën?'

3

‘Dit was het laatste!’ zei Ramon. Hij kwam de trap op met een Perzisch tapijtje, twee plastic tassen en een dode kamerplant. Binnen twee maanden was het ze gelukt om een huis in Amsterdam te vinden. In Oost, wel nog ruim een treinstation van het centrum verwijderd.

Ze waren het erover eens geweest dat Jip de grootste kamer mocht hebben: beneden, naast de grote woonkeuken. Omdat hij de oudste was, maar vooral omdat hij in Utrecht niet een kamer, maar een heel huis achterliet. Een huis met heel veel spullen, die ze nu met pijn en moeite de eindeloze trappen op naar de vierde verdieping hadden gesleept. Ramon en Guus hadden hun kamers op de vijfde, waar ook de badkamer was.

Hier stond hij dan, in zijn nieuwe kamer. De dozen hoog opgestapeld tegen een van de muren. Moest hij ze gelijk al gaan uitpakken? Ze inpakken was al confronterend genoeg geweest. Zoveel herinneringen waren door zijn handen gegaan. Maar toen hij de laatste doos gesloten had, was het alsof hij met het inpakken van zijn spullen ook zijn verdriet even had ingepakt. Het zat er eigenlijk wel goed, in die dozen. Was de verhuisbus vanmiddag maar een kanaal in gereden, of in de fik gevlogen. Dan had hij écht een nieuwe start kunnen maken.

‘Weet iemand waar de doos met glazen is?’ hoorde hij Ramon vanuit de keuken roepen.

‘Die staat gewoon daar,’ riep Guus terug.

‘Welke is het dan? Er staat hier zóveel!’

Er klonk gerommel en geschuif.

‘O, wacht, ik neem dit wel.’

Jip schrok op van een harde knal. Ramon had een champagnefles ontkurkt.

‘Gefeliciteerd, schatjes!’ zei hij stralend, terwijl hij de champagne in soepkommetjes schonk. ‘Op ons!’

‘Proost!’ zei Jip.

‘Mag ik er een lepel bij?’ vroeg Guus.

Ramon kon van opwinding niet stilzitten en ijsbeerde met zijn soepkom door de keuken. ‘Dit gaat zo episch worden, jongens! Eindelijk weg uit dat muffe dorp!’ Hij liet het ironisch klinken, maar het was duidelijk dat hij het wel degelijk meende.

‘Ja, eindelijk kan ons leven beginnen,’ zei Guus sarcastisch.

‘Heeft iemand eigenlijk al een buurtscan gedaan?’ vroeg Ramon.

De anderen keken hem niet-begrijpend aan.

‘Heeft iemand al op Grindr gekeken, bedoel ik. Zitten er knappe jongens in de buurt?’

‘Ah, zo. Ja, net even gecheckt, valt niet tegen,’ zei Jip.

Ramon stormde op hem af. ‘NIET!! ECHT?! ZIT JIJ OP GRINDR?!?’

Jip keek theatraal op zijn horloge. ‘Ja, ik moet heel snel mijn bed in elkaar gaan zetten. Over een kwartiertje komt m’n date.’

Ramon begreep dat Jip een grapje maakte. ‘O, jammer. Ik dacht al, Amsterdam heeft wel héél snel een ander mens van hem gemaakt.’

‘Nou, toen we net de Ring op reden had ik wel het gevoel dat de transformatie begonnen was, hoor.’

‘Zo mag ik het horen! Hier, neem nog een slok! Op een nieuwe Jip!’

Ramon pakte de fles om de kommetjes bij te vullen.

Guus hield zijn hand boven het zijne. ‘Ik moet de verhuishagen nog inleveren.’

‘En ik ga echt mijn bed in elkaar zetten,’ zei Jip. ‘Ook al is het dan alleen voor mezelf.’

Een uurtje later kwamen er nog meer dozen. Pizzadozen. De Pizzabakkers, stond erop. Alles in Amsterdam had zo’n naam. De Fietsenmakers, De Haarsnijders, De Bloemschikkers.

‘We moeten ons inschrijven bij de gemeente,’ zei Guus, kauwend op een pizzakorst.

‘Ja, dat ga ik ook doen morgen,’ zei Ramon. ‘En ik ga een nieuwe fiets kopen! En gordijnen! ZIN IN!’

‘Dan kun je overal wel zin in hebben,’ zei Jip, die toekeek hoe Ramon het ene na het andere stuk pizza naar binnen schoof. Zelf had hij zijn eetlust nog altijd niet hervonden.

‘Klopt! Waar ik bijvoorbeeld óók zin in heb: om straks even naar Leibniz te gaan!’

‘Is dat het café hier op de hoek?’

‘Ja! Onze nieuwe stàààààm kroeg!’

Een uurtje later stapten ze Leibniz binnen. Dit moest ooit een buurtcafé zijn geweest, met persjes op eikenhouten tafels en een kastelein achter de toog, maar de gentrificatie had hier genadeloos toegeslagen. Het was nu een strakke bar van zwart staal en glas. Er was een imposante mosmuur en er zaten uitsluitend twintigers en dertigers, van wie sommigen zelfs om tien uur ’s avonds nog op hun laptop zaten te werken. Dit zou inderdaad best eens hun nieuwe stamkroeg kunnen worden.

Ze bestelden alle drie een obscuur speciaalbiertje dat in Utrecht nog hip geleden had, maar hier opeens heel normaal voelde, zelfs op het truttige af.

‘Ligt het aan mij, of zijn de mensen hier knapper?’ vroeg Ramon.

‘Hmm, ja, of misschien vinden ze zichzelf knapper,’ antwoordde Guus.

‘Ja, en daardoor worden ze het ook.’

‘De barman is in elk geval los van alles wel gewoon knap, *period*.’

‘Zeg dat wel. Zou dat niet iets voor jou zijn, Jipje?’ vroeg Ramon.

De barman was niet knap.

‘Nee, sorry, jullie mogen hem hebben.’

Ramon drong aan. ‘Echt? Zou hij niet perfect zijn voor je cruise? Hij heeft wel iets van een zeeman.’

‘Ik hoef de bemanning niet te charteren! Ik zoek iemand om de reis mee te maken.’

‘Picky picky gets no dicky,’ zei Ramon.

Jip rolde theatraal met zijn ogen.

Guus ging meer drank halen.

‘We wonen gewoon in Amsterdam! Of ja, Ramon, voor jou is dit natuurlijk maar een tussenstop op weg naar Hollywood,’ zei hij, terwijl hij de nieuwe biertjes op tafel zette.

‘Nou, wat het wel is, ik werk aan m’n eerste script, dat queer liefdesverhaal over een jonge gay in de grote stad. Dan is het wel zo handig om zelf in de grote stad te wonen. Hier gebeurt het! Hier moet ik de inspiratie vinden!’

‘Dus dáárom heb je ons hiernaartoe gesleept,’ zei Guus.

‘Waar mag de rekening heen?’ vroeg Jip.

Ze proostten. ‘Ik betaal dit rondje wel,’ zei Ramon lachend.

Die nacht sliep Jip voor het eerst op zijn nieuwe kamer, omringd door stapels onuitgepakte dozen. Zijn armen deden pijn van het sjouwen en een fel licht van een straatlantaarn viel op het plafond. Het voelde een beetje als kamperen. En net als

in een tentje was hij zich scherp bewust van de geluiden die hij hoorde. Het gestommel van zijn huisgenoten, het ruisen van een verwarmingsbuis, kraken en tikken die hij niet gelijk thuis kon brengen. Maar er kwamen ook geluiden van buiten, stemmen op straat, verkeer, een sirene. Hoe had zijn vorige huis geklonken? Hij kon het zich nu al niet meer herinneren.

Hoewel hij nu huisgenoten had, voelde hij zich alleen. Anders alleen dan hij zich gisteren nog gevoeld had, maar toch alleen. Guus en Ramon waren natuurlijk ook alleen, maar op een andere manier dan hij dat was. Eigenlijk zouden er verschillende woorden voor alleen moeten zijn, bedacht hij. Maar die waren er natuurlijk ook. Eenzaam. Verlaten. Geïsoleerd. Solitair. Remi.

Hij liet de gedachte varen. Waar zou Pieter nu zijn? Lag hij ook al in bed, of begon zijn avond pas? Nee, zelfs in Berlijn was het nu best laat. Zou Pieter ook alleen slapen vannacht, of samen met iemand anders? Jip keek naar de dozen om zich heen. Wist hij maar in welke doos hij zijn knuffelhond gestopt had.

*

‘Jip, moet jij geen gordijnen?’

Ramon had niet geklopt.

‘Hm? Moet ik niet wat?’ Jip lag nog in bed. Hij had de vraag wel verstaan, maar hij had niet gelijk een reactie paraat.

‘Gordijnen! Ik ga gordijnen bestellen, ik dacht: misschien moet Jip die ook.’

‘O, ja. Mag ik eerst koffie?’

‘Dat zit allemaal nog in een doos.’

‘In een doos? Zo kan ik niet leven!’

Het was maar half een grapje.

‘Ik ga wel even halen bij De Koffiezetters.’

‘Heb je niet net zo snel die doos uitgepakt?’

‘Laat me nou maar. Kleet jij je intussen maar aan.’

Een halfuur later stonden ze met een zure Ethiopische roast in de hand Jips ramen op te meten. Ramon gebruikte een papieren meetlint van de IKEA, van welgeteld één meter lang.

‘Ramon, dit is toch geen doen! Hebben we geen rolmaat?’

‘Ja, ook in een doos ergens, maar ik weet niet waar.’

‘Zullen we er niet even een halen bij de HEMA?’

‘Maar daar willen we óók de gordijnen kopen, dus dan moeten we twee keer op en neer.’

‘Ik heb toch niks anders te doen,’ zei Jip. ‘Al gaan we twintig keer op en neer. Ik kan het hele wéékend naar de HEMA.’

‘Heb je vanavond ook nog niks?’ vroeg Ramon.

‘Nee.’

Hij had gehoopt dat de anderen ook niks te doen zouden hebben, dat ze weer met z’n drieën zouden hangen. Want het was zaterdag, en op zaterdagavond alleen thuiszitten was wel erg treurig.

‘Ik ga naar een feestje bij Joris,’ zei Ramon. ‘Guus en jij kunnen wel mee.’

Natúúrlijk had hij al een feestje.